

[Johan Philipsen.]

altså en fortjeneste, der kunne afholde udgifterne ved eftersøgningen af olie. De sidste 3-4 år er der på det internationale kapitalmarked kommet betydelige emissioner fra de store olieselskaber. Jeg er ikke vidende om, om de penge skal anvendes til olieeftersøgning, eller de skal anvendes til et forsøg på at gå ind i eftersøgning efter nuklearbrændsel, men selve lånoptagelsen indicerer altså, at den samlede virksomhed ikke mere kan finansieres af selskabernes fortjeneste.

Må jeg i øvrigt til sidst sige til handelsministeren: det er blevet sagt, og det er desværre sagt så ofte til den danske offentlighed, vel ikke helt uden handelsministeriets medvirken, at vi må forvente, at de meget høje priser, vi har på olieprodukter, vil gælde nogen tid ud i fremtiden. Min forventning og manges forventning til den periode, vi har foran os, er, at den vil give relativt stærkt faldende priser. Jeg beder altså om, at man ikke ved sine udtalelser forlænger den psykologiske tilstand, som i grunden er det eneste, der holder olieprisen oppe på den nuværende højde.

Handelsministeren (Knud Thomsen): Jeg skal kun svare på et par ganske enkelte spørgsmål, der er stillet til mig under debatten. Hr. Kampmann betegnede den koncession, der blev givet i 1962, som favorabel. Det skal jeg ikke udtale mig om. Det eneste helt sikre er jo, at der indtil dato er blevet investeret endog meget betydelige summer, uden at man har fundet noget, der med sikkerhed kan siges at kunne føre til indvinding af olie eller gas.

Dernæst spurgte hr. Kampmann mig om årsagen til min forskellige holdning på regeringens vegne over for naturgas på den ene side og olie på den anden side. Dertil skal jeg gerne svare det ganske naturlige, som jeg har sagt, at naturgas som ny energikilde forudsætter naturligvis et hovedtransmissionsnet gennem landet, altså ganske særlige

fordelingsforhold, mens der derimod for olies vedkommende findes både fordelings-systemer og raffinaderier. Hr. Kampmann ved godt, at den koncession, der er givet, er givet til det, man kalder A. P. Møller-koncernen, at denne i forvejen arbejder sammen med en række olieselskaber, som både kapitalmæssigt og ekspertisemæssigt deltager i dette samarbejde, og at i alt fald to af disse olieselskaber samtidig har raffinaderier her i landet. Jeg kan derfor ikke se, at der er brug for nogen statslig formidling på dette område. I øvrigt vil jeg tilslutte mig hr. Morten Langes ord: lad os nu først se, om der findes noget, så kan vi jo komme tilbage til det.

Hr. Sigsgaard spurgte mig, om de prisforhøjelser, som de olieforsynende lande har fået, vil slå igennem her i landet. Hr. Sigsgaard ved lige så godt som jeg, at dette afgøres af monopoltilsynet ved en afvejning på den ene side af selve prisforhøjelserne på varen og på den anden side af fragtraterne, at det ifølge loven er monopoltilsynets afgørelse med rekurs til monopolankenævnet og til domstolene, og at jeg som handelsminister ikke har noget med dette at gøre.

Hvis jeg opfattede det rigtigt, sagde fru Hanne Reintoft rent ud sagt, at de herværende olieselskaber snyder med priserne og snyder i skat. Jeg synes ikke, det er tilstedeligt at sige dette fra denne beskyttede talerstol. Man kan sige det andetsteds, hvor man kan blive draget til ansvar. Det er monopoltilsynet, der har kontrollen med prisdannelsen, og det er skattevæsenet, der har kontrollen med, hvad der skal betales i skat. Jeg synes ikke, der kan være rimelig grund til at fremkomme med en sådan udtalelse fra denne talerstol, der dog skulle udmærke sig ved en vis ærværdighed.

Til hr. Johan Philipsen vil jeg sige, at jeg inderlig gerne ville dele hans ønske om, at oliepriserne eller kombinationen af oliepriser og fragter skulle vise nedadgående tendens. Det ville i allerhøjeste grad være ønskeligt her i landet, men jeg er altså betænkelig ved